

сърдце. Спомни си, отмъщавалъ ли съмъ до сега. Азъ искамъ да поучавамъ, да поправамъ, а не да уязвявамъ.

Тодоръ.

А пъкъ мене ето какво ми тежи на душа и азъ искамъ поне него да разберешъ. То е, — разбери ме, бе Инокенте, — то е отъ нужда. Азъ съмъ баща и не бивай такъвъ къмъ единъ баща.

Инокентий.

(Оборва глава и се намръщя) Право да ти кажа, азъ не знамъ вече какво мога да отговоря!

Тодоръ.

Че не е ли тъй?

Инокентий.

И тъй да е, но то не бива (замлъква) Ще кажа нѣщо, ама пакъ ще кипнешъ — Това е слабо оправдание. Че кой върши нѣщо безъ нужда? Лани четохъ една книга и тамъ се казва, че всеко прѣстѣпление има по единъ оправдателенъ мотивъ — е добръ, съгласенъ ли си да се не наказватъ прѣстѣпниците?

Тодоръ.

Онова е друго. А тукъ —

Инокентий.

Все сжщо е. И въ единя и въ другия случай все прѣстѣпление, все кражба. Помисли, нима Джамбаза отъ добро е тръгналъ по тоя пътъ?

Тодоръ.

Ще рѣче азъ и Джамбаза?

Инокентий.

Разликата е въ количеството.